

[Ove Hansen.]

med forslaget, og derfor foreslog man nu en ændret byrdefordeling for Københavns-egnens vedkommende alene.

Vi vil gerne medvirke, men som hr. Kjeld Olesen gav udtryk for, er det en forudsætning, at vi har mønsteret for de nye kommuner, at vi kender opgavefordelingen, at vi ved, hvad sekundærkommunerne skal have af opgaver for fremtiden, og ligeså hvilke skatter de skal have at udskrive. Skal det være ejendomsskatter alene som i dag; skal de også have adgang til at udskrive personlige skatter? Alt det mangler vi svar på. Vi er villige til at forhandle, men vi må kende opgavefordelingen først.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Den korte bemærkning, jeg har at sige nu, lyder som følger:

Der eksisterer fortsat en i hvert fald teoretisk mulighed for, at socialdemokratiets dagsordensforslag bliver vedtaget. Hvis det skulle vise sig — jeg ville ønske, det ikke viste sig — at regeringen virkelig er så ryggesløs, at den ønsker at plyndre skatteyderne for 520 mill. kr., som den egentlig selv har erkendt at den ikke har brug for, ja, så synes jeg, at det er på tide at sige, at så har folketinget ikke tillid til regeringen. Man skal jo ikke stille mistillidsdagsordener både i ny og næ, men så ville der være en situation, hvor det var på sin plads med et dagsordensforslag som det, jeg har stillet, og derfor håber jeg, at afstemningen foregår i den mest logiske rækkefølge.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): I anledning af mine bemærkninger om spørgsmålet om anerkendelse af Biafra har både det ærede medlem hr. Aksel Larsen og det ærede medlem hr. Albertsen taget ordet.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, at vi havde skiftende begrundelser. Forleden dag ville vi heller ikke anerkende Nordvietnam, og det kunne vel ikke skyldes von Rosens aktioner. Nej, det skal jeg svare

klart på, det kan det ikke, og det er der heller ikke nogen der har sagt, og derfor er den slags debat langt under niveau.

Det vil i det hele taget tjene sagen, om de ærede medlemmer hørte efter, hvad der blev sagt. Det, jeg har sagt om Biafra- anerkendelsen, er, at dansk anerkendelsespraksis var baseret på de faktiske omstændigheder og på folkerettens praksis, og vi ønskede ikke at anlægge nogen moralsk-politisk vurdering. Derfor er det ikke rimeligt at sige, at vi kan ikke lide de mennesker i Biafra, vi foretrækker juntaen i Nigeria eller noget lignende. Vi ønsker ikke at anlægge nogen moralsk-politisk vurdering.

Når jeg så tilføjede, at man også kunne tage den betragtning med, at det kunne måske, hvis man foretog politiske initiativer af den art, bringe det humanitære hjælpearbejde i fare, så var min argumentation den, at det havde vi en erfaring for, nemlig den erfaring, at det svenske hjælpearbejde er blevet bragt i vanskeligheder på grund af von Rosens indsats eller incident, eller hvad man vil kalde det; men det har ikke noget at gøre med selve den argumentation, jeg i øvrigt lagde frem.

Den fg. finansminister (Ninn-Hansen): De herrer Kai Moltke og Sigsgaard stillede nogle nye spørgsmål vedrørende NATOs mobile styrke.

Jeg skal meddele, at ethvert medlemsland bestemmer selv, om det ønsker at have denne styrke på besøg; der foreligger ingen forpligtelse. Jeg kan yderligere sige, at den kan aldrig pålægges opgaver som de af hr. Sigsgaard nævnte. Det, det drejer sig om, er, at hvis et angreb truer udefra, så kan den tilkaldes, og endelig, at denne mobile styrke disponerer ikke over atomvåben.

Hr. J. O. Krag fremsatte nogle bemærkninger om forklaringen på socialdemokratiets økonomiske politik. Jeg synes ikke, at der var megen overensstemmelse imellem den økonomiske teori, hr. J. O. Krag omtalte tidligere på dagen, og så det, han sagde nu. Jeg synes, der var en stærk modsætning.